

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 1

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 4 ianuarie 2002

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 264 din 25 septembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. 2 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, cu modificările ulterioare.....	1-3
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
1.305/2001. — Hotărâre privind exceptarea și reducerea temporară de la plata taxelor vamale la unele produse din import.....	4

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 264

din 25 septembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. 2 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, cu modificările ulterioare

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Ioan Vida — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Marioara Prodan — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. 2 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, cu modificările ulterioare, excepție

ridicată de Societatea Comercială Caregnato G & Denis“ — S.R.L. Oradea în Dosarul nr. 3.518/CA/2000 al Curții de Apel Oradea.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, precizând că art. 9 alin. 2 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, cu modificările ulterioare, potrivit căruia hotărârea pronunțată de instanță în cererea de suspendare a unui act administrativ, în cazurile la care se referă alin. 1 al aceluiași articol, este executorie de drept, nu contravine prevederilor constituționale ale art. 24 alin. (1), referitoare la

garantarea dreptului la apărare, și nici celor ale art. 128, referitoare la folosirea căilor de atac, prevederi invocate de autor în motivarea excepției de neconstituționalitate, deoarece, potrivit art. 14 din aceeași lege, hotărârea prin care s-a soluționat o acțiune în materia contenciosului administrativ poate fi atacată cu recurs. Prin urmare poate fi atacată cu recurs și hotărârea la care se referă textul de lege criticat, interpretare dată, de altfel, și de Secțiile Unite ale Curții Supreme de Justiție prin Decizia nr. IV din 27 septembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 27 decembrie 1999. În final, se apreciază că în cauză se ridică o problemă de aplicare a legii, iar nu de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 martie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 3.518/CA/2000, **Curtea de Apel Oradea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. 2 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, cu modificările ulterioare.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Caregnato G & Denis” — S.R.L. Oradea în recursul de contencios administrativ declarat de aceasta împotriva Încheierii din 30 iunie 2000 a Tribunalului Bihor, prin care s-a dispus suspendarea executării lucrărilor de construcție efectuate în temeiul autorizației eliberate de Primăria Municipiului Oradea până la soluționarea acțiunii în anularea autorizației.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare și pe cele ale art. 128 referitoare la folosirea căilor de atac, deoarece nu prevăd nici o cale de atac împotriva hotărârii pronunțate de instanță asupra cererii de suspendare a actului administrativ. Deși face referiri la Decizia nr. IV/1999 a Secțiilor Unite ale Curții Supreme de Justiție, prin care „s-a stabilit, în aplicarea art. 9 din Legea nr. 29/1990, că este susceptibilă de recurs atât hotărârea prin care se soluționează cererea de suspendare a executării actului administrativ, formulată în cadrul acțiunii principale, având ca obiect anularea acestui act, cât și hotărârea prin care o atare cerere este soluționată separat”, autorul excepției consideră că această decizie constituie un argument în susținerea neconstituționalității dispozițiilor art. 9 alin. 2 din Legea nr. 29/1990, cu modificările ulterioare.

Exprimându-și opinia asupra excepției, instanța de judecată consideră că aceasta este neîntemeiată. Se argumentează că „Nu se poate reține că art. 9 din Legea nr. 29/1990 ar contraveni prevederilor art. 24 din Constituția României, deoarece chiar recurentul, invocând în critica sa Decizia nr. IV din 27 septembrie 1999, pronunțată de Curtea Supremă de Justiție într-un recurs în interesul legii, confirmă posibilitatea părții ce se consideră lezată de a uza de căile de atac — recursul. Cu prilejul exercitării căii de atac partea ce se consideră lezată poate uza de toate mijloacele de apărare pe care legea i le permite în apărarea dreptului și interesului său legitim”.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată, deoarece, potrivit prevederilor Codului de procedură civilă, „suspendarea se dispune prin încheiere, iar aceasta, ca orice hotărâre judecătorească premergătoare, este supusă căii de atac”.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că în realitate „nu suntem în prezența unui text neconstituțional, ci a aplicării greșite de către instanțele judecătorești a unor prevederi ale Legii nr. 29/1990 și ale Codului de procedură civilă, situație soluționată prin Decizia nr. IV din 27 septembrie 1999 a Curții Supreme de Justiție — Secțiile Unite”.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților și cel al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din cererea formulată de autorul acesteia și din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 9 alin. 2 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, cu modificările ulterioare, dispoziții care au următorul conținut: *„Tribunalul va soluționa cererea de suspendare, de urgență, chiar și fără citarea părților, hotărârea pronunțată în acest caz fiind executorie de drept.”*

În susținerea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia a invocat încălcarea prevederilor constituționale ale art. 24 alin. (1), potrivit cărora *„Dreptul la apărare este garantat”*, precum și ale art. 128, conform cărora, *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată pentru considerentele ce urmează:

Dispozițiile art. 9 alin. 2 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, cu modificările ulterioare, trebuie corelate cu cele ale alin. 1 al aceluiași articol, care prevăd posibilitatea reclamantului ca, *„în cazuri bine justificate și pentru a se preveni producerea unei pagube iminente”*, să solicite instanței suspendarea executării actului administrativ până la soluționarea acțiunii. Soluționarea de către instanță, de urgență, chiar și fără citarea părților, a cererii de suspendare, precum și caracterul executoriu de drept al hotărârii pronunțate (dispoziții procedurale conținute de textul de lege criticat) nu sunt de natură să încalce exercițiul dreptului la apărare, garantat de prevederile art. 24 alin. (1) din Constituție. Dispozițiile legale criticate dau posibilitatea persoanei vătămate de o autoritate publică printr-un act administrativ de a solicita și de a obține, de urgență și temporar, suspendarea executării actului administrativ până la soluționarea acțiunii în contencios administrativ. Chiar dacă soluționarea pe cale separată a cererii de suspendare a executării actului administrativ se poate face și fără citarea părților, aceasta se justifică prin urgența și caracterul provizoriu al măsurii de suspendare a executării actului

contestat, cerințe pe care le apreciază instanța. Această măsură nu are nici o influență asupra soluționării fondului acțiunii. De altfel, Codul de procedură civilă prevede și în alte materii posibilitatea încuviințării de către instanță a unor măsuri vremelnice, în cazuri urgente, fără citarea părților (de exemplu: art. 300 referitor la recurs, art. 401 referitor la suspendarea executării silite, art. 582 referitor la ordonanța președințială). Conform dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Constituție, „În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu”, prevederi constituționale care sunt respectate, întrucât în cadrul procesului în care se judecă fondul acțiunii în contencios părțile pot fi asistate de un avocat, iar împotriva măsurii de suspendare a executării actului partea interesată poate face recurs.

Curtea reține că dispozițiile legale criticate nu contravin nici prevederilor art. 128 din Constituție, referitoare la folosirea căilor de atac, deoarece, potrivit acestui text constituțional, părțile pot exercita aceste căi *în condițiile legii*, stabilirea lor fiind deci de nivelul legii, iar nu de nivelul Constituției.

Dreptul la exercitarea căii de atac a recursului împotriva hotărârii judecătorești prin care s-a soluționat cererea de suspendare a executării actului administrativ este prevăzut atât de legea specială, Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, în art. 14 (potrivit căruia hotărârea prin care

s-a soluționat o acțiune în materia contenciosului administrativ poate fi atacată cu recurs), precum și de dispozițiile generale ale Codului de procedură civilă (și anume art. 299, potrivit căruia „Hotărârile date fără drept de apel [...] sunt supuse recursului”), dispoziții la care fac trimitere, de altfel, prevederile art. 18 din Legea nr. 29/1990, conform cărora procedura legii contenciosului administrativ „se completează cu prevederile Codului de procedură civilă”.

În consecință, Curtea constată că în realitate textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate. Faptul că referitor la practica neunitară a unor instanțe judecătorești cu privire la aplicarea textului art. 9 alin. 2 din Legea nr. 29/1990, cu modificările ulterioare, a fost declarat un recurs în interesul legii admis de Curtea Supremă de Justiție în Secții Unite nu are nici o semnificație cu privire la aprecierea constituționalității acestor dispoziții legale. De altfel, prin Decizia nr. IV din 27 septembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 27 decembrie 1999, Curtea Supremă de Justiție a stabilit ca fiind corectă interpretarea conform căreia „este susceptibilă a fi atacată cu recurs atât hotărârea prin care se soluționează cererea de suspendare a executării actului administrativ, formulată în cadrul acțiunii principale, având ca obiect anularea aceluși act, cât și hotărârea prin care o atare cerere este soluționată separat”.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. 2 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Caregnato G & Denis” — S.R.L. Oradea în Dosarul nr. 3.518/CA/2000 al Curții de Apel Oradea.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 septembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind exceptarea și reducerea temporară de la plata taxelor vamale la unele produse din import

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 70 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Taxele vamale aplicate la importul produselor agricole și industriale în anul 2002 sunt cele prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Reducerea sau exceptarea de la plata taxelor vamale pentru importul produselor agricole și industriale prevăzute în anexă se aplică până la data de 31 decembrie 2002 inclusiv.

PRIM-MINISTRU

ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul afacerilor externe,

Cristian Colțeanu,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 27 decembrie 2001.

Nr. 1.305.

*) Anexa se publică ulterior.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro